

Vergaderjaar 1987–1988 Nr. 3a

19393

Wijziging van de Algemene wet inzake rijksbelastingen met betrekking tot de uitbreiding van informatieverplichtingen en invoering van een boekhoudverplichting ten behoeve van de belastingheffing alsmede in verband daarmee wijziging van enige andere wetten (Uitbreiding informatieverplichtingen en invoering van een boekhoudverplichting)

VERSLAG VAN DE VASTE COMMISSIE VOOR FINANCIËN¹

Vastgesteld 27 oktober 1987

Na kennisneming van de nadere memorie van antwoord heeft de vaste commissie voor Financiën eveneens nog kennis genomen van brieven van de Nederlandse Spaarbond en de Rabobank Nederland (zie bijlagen).

Zij stelt een commentaar van de bewindsman op deze brieven ten eerste op prijs.

Vertrouwende, dat de regering bereid is op het vorenstaande voor de openbare beraadslaging schriftelijk te antwoorden, acht de commissie die beraadslaging voldoende voorbereid.

De voorzitter van de commissie,
Christiaanse

De griffier van de commissie,
Sprey

¹ Samenstelling:

Christiaanse (CDA), voorzitter, Boorsma (CDA), Van Leeuwen (CDA), Simons (PvdA), Tjeenk Willink (PvdA), Zoon (PvdA), Braakman (VVD), Van Graafeiland (VVD), Vis (D66), Barendregt (SGP), De Gaay Fortman (PPR), Mw. Van Leeuwen (PSP), Schuurman (RPF), Mw. Bolding (CPN), Van der Jagt (GPV).

Utrecht, 16 oktober 1987

Wetsvoorstel inzake wijziging van de Algemene Wet inzake Rijksbelastingen met betrekking tot de uitbreiding van informatieverplichtingen en invoering van een boekhoudverplichting ten behoeve van de belastingheffing, alsmede in verband daarmee wijziging van enige andere wetten. (Wetsvoorstel 19393)

In het nader voorlopig verslag van de vaste Commissie voor Financiën van 8 september 1987 is door de leden van de fractie van het C.D.A. en de leden van de fractie van de V.V.D. voorgesteld te eniger tijd terug te komen op het kostenaspect verbonden aan de nieuwe inlichtingenverplichtingen. Teneinde uw commissie enige indruk te geven in de kostenaspecten verbonden aan de renseignering van bank- en toonderrente zend ik u bijgaand een kort memorandum.

Daarin wordt ingegaan op de technische problematiek alsmede op de kostenaspecten van een drietal scenario's, te weten toepassing van het inzagerecht, informatieverzorging op basis van huidige administratieve infrastructuur, en informatieverzorging op basis van een aangepaste structuur.

Tevens gaan wij in op de naar onze mening onaanvaardbare reikwijdte van het voorgestelde artikel 53a, lid 3 Algemene wet inzake Rijksbelastingen, welk artikel de minister de mogelijkheid biedt richtlijnen te geven voor de inrichting van administraties van ondernemingen.

Het spreekt voor zich dat wij, indien hieraan naar het oordeel van uw commissie behoefte bestaat, uiteraard bereid zijn een en ander nader toe te lichten.

Hoogachtend,
Rabobank Nederland,
Fiscale Zaken,
Drs. W. P. M. van 't Hooft

Memorandum inzake kostenaspecten verbonden aan de uitbreiding van de informatieverstopping door de banken aan de belastingdienst (renseignering)

1. Inleiding

Bij brief van 1 juli 1987, gericht aan de voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal, is door de bewindslieden van het Ministerie van Financiën het besluit kenbaar gemaakt, dat met ingang van het fiscale jaar 1987 gegevens over door de banken uitbetaalde rente ter beschikking van de belastingdienst dienen te komen.

Daartoe is de zogenaamde gedragscode gewijzigd in die zin dat serievragen kunnen worden gesteld met betrekking tot alle vergoedingen op bank- en girorekeningen, obligaties, pand-, bank- en spaarbrieven en alle overige waardepapieren.

Op basis van artikel 49 van de Algemene Wet inzake Rijksbelastingen zijn de banken nu derhalve verplicht ter zake inzage in hun administraties te verlenen.

In plaats van de inzageverlening worden de banken vooruitlopend op de wijziging van artikel 49 van de Algemene wet inzake Rijksbelastingen in de gelegenheid gesteld zelf de genoemde informatie aan de belastingdienst te verstrekken.

In dit memorandum zal worden ingegaan op de kostenaspecten verbonden aan een drietal scenario's, te weten: inzageverstreking in de renteadministratie, informatieverstopping op basis van de thans aanwezige administratieve infrastructuur en informatieverstopping op basis van aan te passen administratieve infrastructuur, waartoe de banken (wellicht) op basis van de aanhangige introductie van artikel 53a Algemene Wet inzake Rijksbelastingen zouden kunnen worden gedwongen.

Aangetekend zij dat de banken hebben geopteerd voor centrale renseignering op basis van de huidige administratieve systemen.

Vooraf zal echter ingegaan worden op de algemene technische problematiek, waaruit zonder meer kan worden afgeleid dat de banken in Nederland niet in staat zijn de gevraagde informatie op een eenvoudige manier uit de centrale systemen te laten rollen.

2. Algemene technische problematiek

a. Een groot aantal geautomatiseerde administratieve verwerkingsprocessen vinden bij de banken op centraal niveau plaats. Dit is grosso modo ook het geval ten aanzien van de rente-administratie. De input van informatie komt van de lokale banken of de lokale filialen.

De centrale systemen zijn ingericht op een juiste berekening van het jaarresultaat en een juiste vermogensopstelling. Zo zijn de rentesystemen ingericht op de berekening van de aan enig jaar toe te rekenen rentebaten en rentelasten. Deze berekende rente behoeft niet aan te sluiten bij de door de cliënt in enig jaar genoten rente. Daarvoor gelden immers andere criteria, namelijk die van artikel 33 Wet op de Inkomstenbelasting, waarin het fiscale genietingsmoment is geregeld. Bij een bank is de uitbetaling van rente één van de miljarden mutaties, die als zodanig in een centraal systeem niet worden vastgehouden. Geconcludeerd moet dan ook worden dat de centrale systemen moeten worden aangepast, dan wel moeten gecompleteerd met de mogelijkheid de daadwerkelijk aan cliënten uitbetaalde rente centraal vast te houden en uit te draaien. Deze systeemwijziging is zeer ingrijpend en derhalve kostbaar en overigens vanuit de eigen bedrijfsvoering bezien niet noodzakelijk.

b. In verband met de te betrachten zorgvuldigheid ten opzichte van de cliënt, maar ook uit efficiency-overwegingen, zijn de administratieve systemen van de banken gebaseerd op rekeningnummers en als zodanig op lokaal niveau losgekoppeld van het naam-, adres- en woonplaatsgegeven. Dit houdt in het kader van de rensignering in, dat de koppeling van deze gegevens op alle niveau's in de administratieve systemen moet worden ingebouwd, hetgeen organisatorisch ingrijpend en kostbaar is.

c. In het kader van een cliëntgericht werken en flexibiliteit worden op lokaal niveau (filialen en plaatselijke banken) diverse rentemutaties verwerkt, die niet in het centrale systeem worden opgenomen, omdat hiervoor uit hoofde van de eigen bedrijfsvoering de noodzaak ontbreekt. Voorbeelden zijn de individuele rentewijzigingen op rekeningen, retourrente, opheffen en wijzigen van rekeningen.

d. Uit hoofde van de bedrijfsvoering komt het voor dat de administratie van groepen van rekeningen op decentraal niveau geschiedt. Deze groep wordt als één rekening in het centrale bestand verwerkt. Bij centrale rensignering is voor een decentraal administratief systeem geen plaats, zodat ook hiervoor systeemwijziging noodzakelijk is.

e. Sommige categorieën rekeningen worden in het geheel niet centraal verwerkt. Voor deze categorieën dient een geheel nieuw centraal systeem te worden ontwikkeld. Een voorbeeld vormen de effecten in gesloten bewaargeving.

f. De bestanden, in het bijzonder de naam-, adres- en woonplaatsbestanden zijn niet steeds up to date in verband met bij voorbeeld verhuizingen, wijziging van de burgerlijke staat etc., welke wijzigingen doorgaans pas later in de centrale systemen worden verwerkt.

3. Inzageverstreking in de rente-administratie

De inzageverstreking in de renteadministratie dient op lokaal niveau te starten, omdat uitsluitend daar de gedetailleerde administratie aanwezig is. In de praktijk dient het lokale filiaal of de lokale bank een beroep te doen op het centrale systeem. Het centrale systeem geeft een uitdraai van rekeningnummers en rente van de betreffende bank. Op lokaal niveau dient aan het rekeningnummer het naam-, adres- en woonplaatsgegeven te worden toegevoegd. Daarnaast dienen allerlei lokale correcties in de renteopgave te worden verwerkt. Weliswaar zijn de twee laatstgenoemde koppelingen het werk van de belastingambtenaren die inzage nemen, maar duidelijk moge zijn dat een belangrijke inspanning van bankmensen op lokaal niveau noodzakelijk is. Deze bankmensen moeten hiervoor vrij gemaakt worden, hetgeen ten koste gaat van de eigen bedrijfsvoering.

In deze zin is de optie nauwelijks haalbaar, zeker indien door de belastingdienst wordt gestreefd naar een zo'n volledig en integraal mogelijk beeld van uitbetaalde rente.

Om deze reden hebben de banken deze optie afgewezen en is het kostenaspect niet meer relevant. De kosten zouden echter aanzienlijk zijn, gelet op de regelmatige ad-hoc raadpleging van de centrale bestanden, alsmede in verband met de noodzakelijke arbeidsinspanning op lokaal niveau.

De inzageverstreking is bovendien afgewezen omdat de wijze van inzage en de procedures afhankelijk worden gesteld van de willekeur van de lokale belastinginspecties.

4. Informatieverstreking op basis van de huidige administratieve infrastructuur

In geval van informatieverstreking op basis van het huidige systeem leveren de banken de gegevens met betrekking tot bank- en toonderrente centraal aan. De kosten verbonden aan deze gegevensverstreking voor het bankwezen worden geraamd op initieel f3 mln. voor de ontwikkeling van selectieprogramma's en voor systeemadaptaties van systemen.

De operationele kosten (computertijd en handling) worden geschat op eveneens f 3 mln. per jaar. Gelet op de onder punt 2 gesignaleerde technische problematiek, welke niet wordt opgelost, moet worden gesteld dat de gerenseigneerde gegevens volledig zijn en daarnaast onjuistheden kunnen bevatten, vooral daar waar op lokaal niveau autonome (rente)mutaties worden doorgevoerd die niet centraal worden verwerkt. Daarnaast is in deze kosten niet begrepen het verstrekken van specificaties van gegevens welke in de subadministratie op lokaal niveau worden bijgehouden.

Aangetekend zij dat naar schatting circa 80% van de gegevens juist zal zijn; over 20% van de gegevens, waarbij we dan overigens spreken over 5 miljoen van de totaal 26 miljoen rekeningen, is de juistheid twijfelachtig.

Het spreekt dan ook voor zich dat de banken geen enkele verantwoordelijkheid kunnen nemen voor de juistheid en volledigheid van de gerenseigneerde informatie. Dit heeft tot gevolg dat de banken de cliënten niet kunnen informeren over de gegevens, die aan de belastingdienst zijn gerenseigneerd, immers een discussie over 5 miljoen rekeningen is ondenkbaar. In het verlengde hiervan hebben de banken aan het Ministerie van Financiën kenbaar gemaakt dat zij niet wensen te worden betrokken in disputen tussen belastingdienst en cliënt indien blijkt dat verschillen bestaan tussen de gerenseigneerde rente en door de cliënt aangegeven rente.

In dit verband dient de rensignering van rente dan ook als een preventieve maatregel te worden beschouwd en dient de belastingdienst uiterst terughoudend op te treden met betrekking tot de van banken verkregen informatie.

5. Informatieverstrekking op basis van een aangepaste administratieve infrastructuur

Aan de belangrijke tekortkomingen die kleven aan gegevensverstrekking op basis van de huidige administratieve systemen kan worden tegemoet gekomen door wijziging van de systemen, zodanig dat de technische problematiek, geschetst onder punt 2 wordt opgelost. In de tijd gezien zijn hiermee, nog afgezien van de huidige prioriteitenstelling, jaren gemoeid. Bovendien grijpt genoemde aanpassing diep in in de bedrijfsvoering van het bankwezen, daar flexibiliteit volledig dient te worden teruggedrongen. Ten slotte is sprake van kapitaalvernietiging op lokaal niveau door de liquidatie van lokale subsystemen.

De directe initiële kosten worden voor de vier grootbanken geraamd op circa f 100 tot f 120 miljoen. Voor de Postbank geldt een vierde van dit geraamde bedrag als kostenindicatie.

Daarnaast zijn de jaarlijkse operationele kosten hoog, omdat in dit scenario ook de cliënt wordt geïnformeerd.

Overigens worden door de banken de onderhavige systeemwijzigingen niet overwogen, niet alleen omdat geen kostencompensatie wordt geboden door het Ministerie van Financiën, maar ook omdat een administratief systeem gebaseerd op de onderhavige informatieverschaffing te diep ingrijpt in de bedrijfsvoering. Anderzijds zij herhaald dat de onzorgvuldigheid die jegens cliënten wordt betracht door het feit dat in beginsel onjuiste informatie kan worden gerenseigneerd, de banken zullen nopen tot het verder perfectioneren van systemen.

In dit verband wordt nog eens de grote zorg uitgesproken die banken hebben over het nieuwe artikel 53a Algemene Wet inzake Rijksbelastingen.

Op grond van lid 3 van dit artikel heeft de minister de bevoegdheid nadere regelingen te geven met betrekking tot de wijze waarop een boekhouding moet worden ingericht en gevoerd en de wijze waarop aantekeningen moeten worden gemaakt. Indien banken worden gedwongen op basis van dit artikel 53a de administratieve systemen in bovenvermelde zin aan te passen, hetgeen kan op basis van de voorgestelde

wettekst, worden zij gedwongen tot automatiseringsinvesteringen van tientallen miljoenen guldens. De toezegging van de bewindslieden dat een «prudent» gebruik van dit voorschrift zal worden gemaakt, komt de banken als veel te zacht over. Naar de mening van de banken dient het bereik van artikel 53a, lid 3 Algemene Wet inzake Rijksbelastingen zich uitsluitend uit te strekken tot voorschriften, die van belang kunnen zijn voor de belastingplicht van de betreffende onderneming zelf, en niet tot die van cliënten. Voor dit doel biedt de Algemene Wet al voldoende voorschriften, zodat het nieuwe artikel 53a, lid 3 een doublure vormt.

Rabobank Nederland
drs. W. P. M. van 't Hoofd

Amsterdam, 14 oktober 1987

Informatieverschaffing aan de fiscus door de banken

In behandeling bij uw Kamer is het Wetsontwerp 19 393 tot wijziging van artikel 49 van de Algemene Wet inzake rijksbelastingen op grond waarvan de plicht voor instellingen tot het verlenen van inzage in hun administraties wordt omgezet in een informatieplicht aan de fiscus.

Het overleg tussen bankwezen en Ministerie van Financiën over de wens van Financiën om reeds over 1987 te beschikken over ruimere informatie met betrekking tot door banken vergoede rente heeft geleid tot aanpassen van de gedragscode fiscus-banken in die zin dat over rentevergoedingen door de fiscus serievragen gesteld kunnen worden. Bij de praktische uitwerking daarvan wordt echter in feite reeds vooruitgelopen op het in werking treden van de algehele informatieplicht uit de voorgestelde wetswijziging.

Uitgangspunt bij het invoeren van een algehele informatieplicht hoort ons inziens te zijn dat door een dergelijke maatregel op zich geen marktverschuivingen c.q. verstoringen optreden. Die zouden kunnen ontstaan bij voorbeeld doordat bepaalde categorieën rentegegevens buiten de renseignering blijven, of doordat bepaalde instellingen meer gegevens moeten verschaffen dan andere. Daarbij speelt de stand van automatisering bij de individuele instelling een rol.

Voorzover immers bij een instelling de betreffende gegevens niet in geautomatiseerde vorm benaderbaar en reproduceerbaar zijn, maar handmatig één voor één zouden moeten worden verzameld, is het fysiek onmogelijk om aan een renseigneringplicht te voldoen. Dit moge blijken uit bijgaande notitie opgesteld door de interne accountantsdienst van een onzer leden, de Bondsspaarbank Midden Noord en Oost Nederland, waarin de benodigde mankracht voor het handmatig opgeven van de rentegegevens wordt berekend aan de hand van ervaringscijfers over de tijd die daarvoor per rekening nodig is. De Bondsspaarbank Midden Noord en Oost Nederland heeft een balanstotaal van circa f 3,9 miljard met een personeelsbestand van 740, hetgeen ruim 10% is van het totaal van de bij de Nederlandse Spaarbankbond aangesloten leden. Voor praktisch al onze leden zullen de problemen verhoudingsgewijs in dezelfde orde van grootte liggen. Het soepel hanteren van termijnen, zoals in de brief van de staatssecretaris over uitvoering van de regeling wordt gesteld, biedt voor dit probleem geen oplossing. Is het bij beantwoording van individuele vragen doelmatig, dat een bankinstelling in plaats van inzage te verlenen zelf de gevraagde informatie aanlevert, bij de thans voorziene algehele renseignering is daarvan geen sprake meer. Dit betekent dat zolang geautomatiseerd verzamelen en aanleveren van de gegevens niet mogelijk is, onze leden feitelijk in strijd met artikel 49 AWR geen inlichtingen kunnen verschaffen en derhalve op grond van artikel 68 AWR strafbaar zullen zijn.

Uit technisch overleg is reeds gebleken dat aanpassing van de geautomatiseerde systemen zodanig dat algehele renterenseignering geautomatiseerd zou kunnen plaatsvinden geruime tijd – verscheidende jaren – zal vergen en daarmee aanzienlijke kosten gemoeid zullen zijn. Bovendien ligt de aanpassingsproblematiek niet voor alle categorieën te renseigneren gegevens identiek.

Bij het doorvoeren van een wijziging in de gedragscode en de wet met zulke ingrijpende gevolgen voor – althans een deel van – de betrokken instellingen, zou het toch niet mogelijk moeten zijn dat strafrechtelijk kan worden opgetreden tegen diegenen die redelijkerwijs niet aan de opgelegde verplichtingen kunnen voldoen. Uiteraard wordt hierbij verondersteld dat

de betrokken instelling zich, met inachtneming van de eisen van de eigen bedrijfsvoering en de daarbij te stellen prioriteiten, redelijke inspanningen voor aanpassing van zijn geautomatiseerde systemen getroost om in de toekomst wel aan de voorziene inlichtingenplicht te voldoen.

Iedere vorm van handmatige aanlevering leidt tot onaanvaardbare kosten en het persisteren van de ambtenaren is dan ook volledig in strijd met datgene dat de minister aan de Tweede Kamer heeft geschreven. Als één van de uitgangspunten voor de mogelijke maatregelen stelde hij: «Voorts dient rekening te worden gehouden met de fysieke begrenzingsen uit hoofde van uitvoeringsproblemen die de organisaties van zowel de belastingdienst als de banken aan de keuze van de maatregelen stellen».

Wij menen te mogen verlangen dat bij het bepalen van het tijdstip van het van kracht worden van de wetswijziging en de daarmee samenhangende strafrechtelijke sancties met bovenstaande problematiek en de periode benodigd voor aanpassing van systemen wordt rekening gehouden.

Wij verzoeken u derhalve namens onze leden-spaarbanken in Nederland het daarheen te leiden dat het onderhavige wetsontwerp niet wordt goedgekeurd dan nadat alsnog is voorzien in een redelijke overgangstermijn dan wel garanties worden geboden dat uitvoering der wet niet zal worden opgelegd voor zover en voor zolang de ter zake benodigde automatisering nog niet voorhanden is, alsmede wordt voorzien in een redelijke tegemoetkoming in de kosten die voor onze leden met de uitvoering van de wet gemoeid zullen zijn.

Hoogachtend,
Nederlandse Spaarbankbond
Mr J. W. H. Offerhaus, directeur.

Notitie betreffende handmatige aanlevering rentegegevens

In het overleg tussen ambtenaren van het Ministerie van Financiën en vertegenwoordigers van de (spaar)banken, dringen de eerstgenoemden erop aan (lees: eisen) in het kader van de rente-renseignering dat gegevens welke niet geautomatiseerd beschikbaar zijn, door de (spaar)banken handmatig worden opgegeven.

Teneinde de betrokken ambtenaren van de onmogelijkheid van dit handmatige traject trachten te overtuigen, volgt hierbij een opstelling van de daarvoor benodigde manjaren.

Bij de handmatige benadering gaat het om vijf zaken:

1. De uitbetaalde rente van afgeloste rekeningen.
2. Door cliënten ontvangen obligatierente.
3. Tussentijdse uitgekeerde rente van spaardepositorekeningen.
4. Retourrente.
5. Patentrekeningen.

Ad. 1

T/m augustus werden er dit jaar bij Midden Noord en Oost Nederland (MNO) al 50 000 rekeningen afgelost, waarvan er 43 000 behoren tot de categorie spaarrekeningen. Voor geheel 1987 zal er dan rekening moeten worden gehouden met ca. 60 000 afgeloste spaarrekeningen.

Het ministerie wil alsnog alle rente over 1987 gerenseigneerd hebben.

Ervaringen van de I.A.D. van MNO hebben uitgewezen dat voor het opzoeken van de gegevens gemiddeld een kwartier per rekening nodig is. Voor het aantal afgeloste spaarrekeningen betekent dit 15 000 manuren, hetgeen op jaarbasis 8,6 man inhoudt. Daar de belastingdienst de gegevens echter per maart 1988 aangeleverd wil krijgen, dient dit aantal nog met de faktor 6 te worden vermenigvuldigd, zodat het resultaat 51,6 man is gedurende twee maanden.

Ad. 2

Het grootste probleem vormt de obligatie-rente. Aangezien deze niet te onderkennen is vanuit een bepaalde code noch aan een specifieke rekening, zullen hiervoor *alle* inkomende girale mutaties bekeken moeten worden. En zelfs dan is het nog de vraag of het specifieke gegeven van obligatie-rente boven water komt.

Hoe dan ook, op jaarbasis zullen bij MNO ruim 6 miljoen mutaties doorgelopen moeten worden, hetgeen zo'n 1,5 miljoen uren in beslag zal nemen. Op jaarbasis betekent dit 860 man.

En ook hier geldt weer de faktor 6 als de belastingdienst de gegevens voor maart 1988 aangeleverd wil krijgen.

Ad. 3

In het bestand van MNO bevinden zich 50 000 spaardepositorekeningen waarop de rente tussentijds, dus niet op 31 december wordt uitgekeerd. Zo'n 8 500 hiervan zijn te rangschikken onder het in ad. 1 geschrevene, zodat er 41 500 rekeningen overblijven die voor nader onderzoek in aanmerking komen. Om deze handmatig door te worstelen zijn 10 375 uren nodig, hetgeen neerkomt op 3,9 manjaren, nog exclusief faktor 6.

Ad. 4

De rekeningsoorten bij MNO die in aanmerking komen voor retourrente zijn de Selekt en de Garant. Voor iedere terugmutatie zal nagegaan moeten worden of er retourrente is ingehouden door de bank en, zo ja, hoeveel.

Op jaarbasis vinden er 135 000 terugmutaties plaats op deze rekeningen, wat neerkomt op 33 700 uren, waarvoor op jaarbasis 19,3 mannen beschikbaar moeten zijn.

Ad. 5

De ongeveer 36 000 Patentrekeningen bij MNO krijgen 2 maal per jaar de rente bijgeboekt, hetgeen qua handmatige werkzaamheden, vertaald in uren neerkomt op 18 000 exclusief de faktor 6 betekent dit 10,3 mannen.

Gecomprimeerd weergegeven zien de bovenstaande gegevens er als volgt uit:

	Uren	Manjaren	Manjaren x 6
1. Afgeloste rekeningen	15 000	8,6	51,6
2. Obligatierente	1 500 000	860	5160
3. Spaardepositorek.	10 375	5,9	35,4
4. Retourrente	33 700	19,3	115,8
5. Patentrekeningen	18 000	10,3	61,8
Totaal	1 577 075	904,1	5424,6

Bij deze uitkomst moet nog worden bedacht dat er net zoveel fiches-sets en fichesapparaten nodig zijn als manjaren, omdat anders iedereen op iedereen moet gaan zitten wachten. Tevens is nog buiten beschouwing gelaten de uitkeringen van rente op spaarbewijzen. Deze bleken op korte termijn niet te kwantificeren.

Bovenstaande cijfers mogen duidelijk maken dat een handmatige aanlevering van gegevens van zelfs één van de vijf onderdelen (bij voorbeeld spaardepositorekeningen) stuit op grote problemen als er plaats voor zo'n 35 man en het materiaal moet worden gevonden. Iedere vorm van handmatige aanlevering leidt tot onaanvaardbare kosten en het persisteren van de ambtenaren is dan ook volledig in strijd met datgene dat de minister aan de Tweede Kamer heeft geschreven.

Als één van de uitgangspunten voor de mogelijke maatregelen stelde hij: «Voorts dient rekening te worden gehouden met de fysieke begrenzungen uit hoofde van uitvoeringsproblemen die de organisaties van zowel de belastingdienst als de banken aan de keuze van de maatregelen stellen».

De ambtenaren gaan hier, voorzover het de banken betreft, maar gewoon aan voorbij.

Amersfoort, 22 september 1987